

vermek, tűzhelyek, árkok), míg a nőrégész a női sírokat, a telepeken talált edényeket, növénymaradványokat, a konyhára valló leleteket.

Persze ellene vethetné, hogy mindezekkel elkéstünk, mert például maga sem tudná nagyanyáink munkáját elvégezni, de még segédkezni is alig (persze ne felejtjük, ami nekem nagyanyám, az magának ükanyja!), tehát nincsen meg az alapja az általam javasolt felosztásnak. De azért mégiscsak több szeretettel hajlanak elődeik felé, mint a férfimunka erőt kívánó világa felé. Miért ne dolgozzon fel egy nőrégész gyöngyöket, ékszereket, miért dolgozna szabályakat vagy éppenséggel ágyúgolyókat?

Egy megmarad, mert a teremtéstől fogva megvolt, ez pedig az, amit úgy fejeznek ki a „gyöngye nem”. Valóban meglátszik például a sportokban is, meg abban, hogy nincsenek például bútorszállító „melós” nők, hogy testalkatuk nem a nehéz fizikai munkára, hanem minden sejtjével a jövődő nemzedékre várakozik. Ez így szép és így egy a két nem. A minap olvastam ismét Platon „Lakoma”-ját, abban azt a régi mesét, hogy régen voltak olyan emberek, amelyeknek egyik fele férfi volt, a másik nő, és Zeusz haragjában kettévágta őket, s azóta egymást keresik, mert csak ketten egyek. Ne akarják maguk a régészetben a mi munkánkat végezni s mi sem a magukét. A maguk nemzedéke, már tehetne valamit e téren; én ezt a levelet felolvasom majd egyetemi órám is, hadd gondolkozzanak rajta, hiszen ezzel csak gazdagabban, igazabban tudnók megszólaltatni a múltat, márpedig ez a mi kötelességünk, ugye Leányka?

